

[Ole Bjørn Kraft.]

ventede den Tid, hvor Rigsdagen skulde tage Stilling, blev der skabt den for os saa haardt tiltrængte Mulighed for gennem et Samarbejde at gennemføre alle de andre Foranstaltninger, som saa længe med haarde Knoer har banket paa vor Dør.

Og lad mig tilføje, maaske er der slet ikke en Vej frem hos Stormagterne for Tanken om en § 5. Jeg haaber og jeg tror det, men vi ved det ikke. Er det ikke næsten en grotesk Tanke, at vi nu skal have et stort og kostbart politisk Opgør om en Strid, der maaske vil vise sig slet ikke at have nogen Virkelighed i sig. Jeg tror, man handler meget uforsvarligt ved at være saa halsstarrig i denne Sag, som man er. I det hele taget er det ikke Tiden til saaledes uløseligt at lænke sig til et Standpunkt, en bestemt Afgørelse i en Sag som denne, der kan blive underkastet saa mange Svingninger, og som indeholder saa mange Muligheder, der endnu ikke kan overses.

Man taler — ogsaa i det foreliggende Forslag til Beslutning — om de uoverskuelige Konsekvenser, som vort Standpunkt vil medføre. Vi vil i høj Grad selv have i vor Magt at begrænse disse Konsekvenser. For det første er der ingen ansvarlige, der ønsker Afstemning afholdt i Sydslesvig, før den er et Udtryk for en varig Vilje i den sydslesvigske Befolkning for dens folkelige Vilje og Følelse, ikke for dens økonomiske Interesser. Desuden vil vi selv have Mulighed for baade at fastsætte Tidspunktet for Afholdelse af Afstemningen, Omstændighederne og Betingelserne, under hvilke den skal foregaa. Endelig vil det til sin Tid blive overladt til det danske Folks egen Afgørelse, hvorledes det vil stille sig til Afstemningens Resultat. Kan vi ikke faa Bestemmelsen i Fredsaktaten formet efter vore Ønsker, er vi da ikke forpligtet over for den, blot fordi vi har rejst Spørgsmaalet, men vi kan, som det just er blevet fremhævet af Dr. Wilhelm la Cour, frit sige nej.

Endnu eet. Tror man ikke, der er Risiko forbundet med intet at foretage sig? Vi tror — det er en af vore Bevæggrunde til at ønske Folkeafstemningen sikret —, at det vil øge Danmarks Muligheder for at faa gennemført de Ønsker og Henstillinger, som vi har fremført i Noter og Memorandum. Er der ikke Risiko forbundet med at lade

være, saaledes at maaske intet af vore Ønsker bliver opfyldt? Er det ikke en Risiko med uoverskuelige Konsekvenser, hvis Resultatet f. Eks. bliver et Sydslesvig overfyldt af egnsfremmede og fanatiske Flygtninge uden for vor Dør som de egentlige Magthavere i Landsdelen?

Denne Debat bør ikke gaa til Ende, uden at det tydeligt er klargjort, om det virkelig her i Tinget er umuligt at samle Flertal for at udskyde et Valgopgør ved Afholdelse af en Folkeafstemning, der kan frakoble denne Sag fra de almindelige politiske Spørgsmaal til en foreløbig Afgørelse, hvorved den ikke sammenblandes med almindelige Partistandpunkter. Den deler Partierne, den bør afgøres over Partiskellene.

Vi er, som alle ved, ikke enige om Afstemning ad Aare i Sydslesvig, men Danmarks officielle Politik over for Stormagterne er vi alle forpligtede paa, og den kan ikke ændres, før der enten her i Tinget eller ved en Tilkendegivelse fra Folket er skabt Flertal herfor. Men hvorledes gaar det med denne Politik? Hvilke Muligheder har den? Er de blevet øget eller formindsket, siden vi tog vor Beslutning og rettede vore Henvendelser? Hvorledes tegner Fremtiden sig for den sydslesvigske Bevægelse paa alle de Omraader, hvor den danske Regering har forpligtet sig til at støtte en Udvikling til Sikring af den danske Befolkningsdels, som det hedder i Noten:

„politiske og kulturelle Rettigheder, der af den danske Regering betragtes som Menneskerettigheder, der ikke kan afvises af noget demokratisk Styre“?

Vi maa erkende i dyb Alvor, at Udviklingen er gaaet i den stik modsatte Retning af, hvad vi ønsker, og at vi i Dag er langt fjernere fra at naa det Maal, vi satte os, end da vi rettede Henvendelse til Stormagterne derom. Vi, der haaber paa at kunne sikre Sydslesvigerne demokratiske Frihedsrettigheder ogsaa i et kommende Tyskland, maa i Dag se den Kendsgerning i Øjnene, at endnu inden Besættelsen er ophørt, fører Landsregeringen i Kiel en Politik, der intet har med Demokrati i vor Opfattelse at gøre, men som er en ren Tvangspolitik, der genkalder Köller- og Naziperioden levende i vor Erindring. Der er indledet en bevidst Forfølgelsespolitik over for alle, der støtter den sydslesvigske Forening. Eksemplerne her-